

HET GEHEIM VAN VILLA CARLOTTA

Silvia Montemurro

Het geheim van *Villa Carlotta*

De villa's aan het Comomeer 1

Uit het Italiaans vertaald door
Isabella Santucci en Saskia Peterzon-Kotte

ocean

Het geheim van Villa Carlotta is deel 1 van de serie
De villa's aan het Comomeer

Uitgegeven in samenwerking met Loredana Rotundo
Literary Agency

Oorspronkelijke titel *Le Ville sul Lago di Como – Il segreto di
Villa Carlotta*

© 2025 Giunti Editore S.p.A.

© 2026 Nederlandse vertaling Isabella Santucci en
Saskia Peterzon-Kotte / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.
*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara
Omslagbeelden © Lee Avison / Trevillion Images (zuilen);
Shutterstock (huis met het water)

NUR 302

ISBN 9789046835357

ISBN 9789046835364 (e-book)

ISBN 9789046835371 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor Loredana,
met immens veel waardering en genegenheid*

*Voor jou,
die aan de oevers van het Comomeer
heeft liefgehad,
liefheeft, zal liefhebben.*

JULIA: Raam, laat dan daglicht binnen en het leven gaan.

ROMEO: Vaarwel, vaarwel! Eén kus en ik verdwijn!

William Shakespeare

Proloog

Tremezzo, 25 augustus 1848

Ze hadden haar gewaarschuwd: het meisje zou tevoorschijn komen als ze er te veel over praatte. Charlotte had spijt dat ze zo dom was geweest om niet te luisteren naar de mensen die aan het Como-meer woonden en wisten hoe de vork in de steel zat.

De geest van het meisje was hier. Charlotte had haar in de tuin gezien en nu, tussen de bulderende donderslagen door, voelde ze ook duidelijk haar aanwezigheid. Door het raam van de villa zag ze het meer, zwarter dan ooit, oplichten door bliksemflitsen.

Ze probeerde de woorden die ze een paar minuten eerder nog zo stoer had gefluisterd uit haar gedachten te zetten, maar ze bleven terugkomen, ze kon er niets tegen doen.

Ze draait in het rond, in het rond

Het meisje dat niet slaapt

Ze draait in het rond en valt op de grond

Volg haar waar ze ook gaat.

‘Waarom zeg ik dat stomme rijmpje nou op?’ vroeg Charlotte zich hardop af.

Met de lantaarn in haar hand liep ze de kamer uit. Ze zou haar zus roepen, bij haar onder de dekens kruipen en dan zou Maria fluisteren dat het allemaal maar een droom, een verzinsel was.

Vroeger, toen ze nog klein was, had haar jongere zus Maria haar ook al getroost nadat Charlotte in Slot Charlottenburg haar moeder had zien huilen. Ze had nooit iemand verteld dat ze dat had gezien, maar het was haar vooral ’s nachts en in haar nachtmerries

blijven kwellen. Wat Charlotte ook deed om het te vergeten, het beeld van haar huilende moeder bleef haar achtervolgen.

Het onweer ging nu tekeer boven de villa aan het meer terwijl Charlotte de deur van de kamer achter zich dichtdeed. Ze kwam in een lange gang die volhing met portretten van graven en prinsessen van wie de villa was geweest voordat haar moeder hem had gekocht. Die serieuze gezichten en samengevouwen handen maakten haar altijd een beetje zenuwachtig, en ze voelde zich al de hele zomer bekeken als ze erlangs liep.

Een bliksemschicht leek het meer in tweeën te splijten en meteen volgde een donderslag.

Het was alsof achter haar de stem van het meisje door de lange gang weergalmde.

‘Mama,’ zei ze, ‘mama.’

Er liep een rilling over Charlottes rug. Om de kamer van Maria te bereiken zou ze de kant op moeten lopen waar de stem vandaan kwam. Mooi niet. Ze rende in de tegenovergestelde richting, kwam buiten adem aan bij het einde van de gang en liep de trap af.

Ze had in haar eigen kamer moeten blijven, niet moeten proberen geesten op te roepen en net als Patricia en Maria niet in dat soort dingen moeten geloven. Want: hoe meer je in geesten geloofde, hoe meer ze gaven waar je om vroeg.

Charlotte kwam in de tuin en dacht dat ze het meisje weer zag tussen de bomen. Snel rende ze richting de sinaasappelgaard, de enige plek waar ze zich deze maanden in Italië veilig voelde.

Met een kletsnat gezicht en een nachthemd dat doorweekt was door de regen liep ze door de met bomen omzoomde laan.

Toen ze zich omdraaide naar de villa leken de wijzers van de klok op de voorgevel wild rond te draaien, en het was alsof het vrouwenbeeld bij de ingang van het hek haar stond uit te lachen.

‘Wat heb ik toch verkeerd gedaan?’ vroeg ze zich hardop af.

Eigenlijk wilde ze het antwoord niet weten. Ze wist precies hoe het zou luiden. Sinds ze aan het Comomeer was, had ze zich laten meeslepen door leugens en geheimen, had ze haar nieuwsgierig-

heid op de eerste plaats gezet en daardoor alleen maar problemen veroorzaakt.

Ze had zich niet goed gedragen tegenover anderen en zelfs niet geprobeerd om haar zus te beschermen tegen een foute liefde. Misschien was het haar welverdiende straf, deze waanzin die ze door haar aderen voelde stromen en deze angst voor iets wat alleen zij zag, maar wat misschien helemaal niet bestond.

Buiten adem kwam ze bij de sinaasappelgaard aan en ze wilde zich net weer omdraaien, toen ze over een steen struikelde die hier door de regen naartoe was gespoeld. Ze viel en kon nog net op tijd haar handen uitstrekken om niet op haar gezicht terecht te komen.

Charlotte probeerde overeind te komen en zag een paar donkere laarzen. Geschrokken keek ze omhoog. Dit was wel de laatste persoon die ze 's nachts in de tuin van haar villa wilde tegenkomen.

'Charlotte,' fluisterde de hertog en hij pakte haar hand. Ze beefde, voelde zijn krachtige greep en liet zich omhoogtrekken. Het liefst zou ze zich in zijn armen laten vallen, maar ze deed het niet.

'George... wat... doe jij hier?' vroeg ze klappertandend.

'Charlotte, dit is niet het moment om vragen te stellen.'

'Nee. Geef antwoord. Waarom ben je hier?' fluisterde ze en ze maakte zich voorzichtig los uit zijn greep.

'Ik kan je niet alles vertellen,' zei hij zachtjes terwijl hij met haar naast zich naar de loggia liep.

'Ik zag een meisje. Daar, in de tuin. Heb jij haar niet gezien?'

De hertog keek in de richting die Charlotte aanwees en zuchtte. 'Nee,' zei hij resoluut, 'ik zie niet wat jij ziet. Maar er zijn misschien wel dingen die je moet weten.'

Potsdam, zes maanden eerder

Eén ding wist Charlotte Albrecht zeker: ze ging het haar moeder nooit vergeven.

Terwijl ze over de tuinpaden van paleis Sanssouci liep, kon ze het vervelende gesmoes van de gravinnen horen, die vanachter hun waaier naar haar en haar zus keken en gniffelden. Het was geen makkelijke tijd. Haar oom, koning Frederik Willem, had het hele hof naar Potsdam verplaatst om in Berlijn de volksopstanden te kunnen onderdrukken, en ook Charlotte had zich moeten aanpassen aan deze nieuwe werkelijkheid, in een paleis dat zonder twijfel schitterend was, maar in niets leek op dat in haar geliefde Berlijn, waar ze geboren en getogen was. Ze was nooit in Versailles geweest, maar ze hadden haar verteld dat Potsdam zo ontworpen was dat het op dat pompeuze Franse koninklijk paleis leek. En wat ontzettend fijn dat *sans souci* zonder zorgen betekent, dacht ze een beetje geërgerd, want het leek wel of iedereen hier zijn neus in andermans zaken stak.

‘Waarom doen ze zo?’ vroeg Maria, die zestien was en dus twee jaar jonger dan Charlotte, maar al heel gevoelig voor het geroddel aan het Pruisische hof.

‘Niks van aantrekken, rug rechthouden en doorlopen,’ antwoordde ze alleen en ze gaf haar zus een beschermende arm.

De zon in Potsdam scheen zwak, maar toch voelde het alsof haar wangen in brand stonden.

Dash, de Engelse dwergspaniël die Charlotte voor haar zeven-tiende verjaardag had gekregen en die net zo heette als de hond van koningin Victoria, had zijn tong al uit zijn bek hangen. Zodra

hij even stilstond om aan een blaadje te snuffelen, corrigeerde Charlotte hem.

‘Het kan toch niet zo zijn dat een prinses geen frisse neus kan halen,’ verzuchtte Charlotte hardop, vooral tegen zichzelf. Ze was sinds het schandaal van drie dagen geleden niet meer buiten geweest, maar had slechts pianogespeeld en door haar kamerraam naar buiten gekeken met een boek in haar hand.

‘Zal ik thee laten zetten als we terug zijn?’ vroeg het dienstmeisje Annette, dat probeerde de twee zussen bij te houden.

‘Ik denk dat ik me terugtrek in het atelier om verder te werken aan mijn schilderij,’ antwoordde Charlotte.

Maria snoof.

‘Gaan we nu al terug? Wat saai.’

Charlotte bleef midden op het pad stilstaan, pal voor de fontein waar een paar edelvrouwen zich omheen hadden verzameld om de schittering van de zon in het water te bewonderen.

‘Luister goed, Maria Alexandrine,’ zei ze, terwijl ze met haar donkere ogen strak in de blauwe van haar zus keek. ‘Je mocht met ons meewandelen omdat je maar bleef zeuren en je van moeder nog niet alleen weg mag. Maar het moet niet gekker worden. Ik bepaal wanneer we teruggaan, goed? Wat mij betreft kunnen we wel terug. Ik ben die blikken zat.’

Ze had het misschien iets té hard gezegd: zelfs de fontein leek onder de indruk en de edelvrouwen verscholen zich snel achter hun waaier.

Maria trok een boos gezicht.

‘We doen altijd wat jij wilt. Zodra ik getrouwd ben en hier weg kan, beslis ik zelf wat ik doe,’ momperde ze.

‘Als je getrouwd bent, begint de ellende pas echt. Snap je dat nou nog steeds niet?’

‘Dat het huwelijk van vader en moeder is stukgelopen, wil niet zeggen dat het bij ons ook zo gaat, Charlotte.’

‘Wees stil en loop door. Was het echt nodig om dat hier te zeggen? Deze mensen kunnen niet wachten om de volgende roddel

door te vertellen,' antwoordde Charlotte fluisterend.

Ze ging nog sneller lopen en trok haar zus achter zich aan.

Aangekomen bij de ingang van het paleis had Annette een rood gezicht en was ze buiten adem.

'Fijn gewandeld, lady Charlotte?' vroeg hun geliefde oma Louise.

'Het was meer een hardloophwedstrijd met een flinke eindsprint,' antwoordde Maria.

Charlotte zag Annette instemmend knikken bij deze woorden. Ze wist zeker dat Dash, die inmiddels al uitgeput in zijn mand was gaan liggen, ook hetzelfde zou hebben gezegd als hij kon praten.

'Maria!' zei ze waarschuwend tegen haar zus. Maar de hertogin lachte, terwijl ze haar in witte handschoenen gestoken handen voor haar mond hield. Hertogin Louise was een bijzondere oma. Ondanks haar hoge leeftijd had ze nog altijd een zekere allure, en elke willekeurige bezoeker kon aan de vele portretten die overal in haar vertrekken hingen wel zien dat ze tot de mooiste vrouwen van haar tijd had behoord. Zelfs Napoleon was onder de indruk van haar geweest toen ze hem had bezocht om over een aantal gebieden te onderhandelen. Ze vond het heerlijk om die anekdotes te vertellen, en ze zei er altijd bij dat zij harder voor Pruisen had gevochten dan haar geliefde echtgenoot.

'We zien elkaar bij het diner,' zei ze nu, 'we moeten jullie iets belangrijks vertellen.'

Charlotte rolde met haar ogen. Ze had haar buik vol van verrassingen.

Terwijl ze de lange, brede marmeren trap opliepen naar hun vertrekken, kon Maria de verleiding niet weerstaan: 'Wat zou oma bedoelen?'

'Ik hoop alleen dat er niet nog meer slecht nieuws is. Ik ben bang dat ik dat niet aankan.'

'Ga je nu echt schilderen?' vroeg Maria.

'Jazeker.'

‘Wat saai. Je bent al een week met dat stilleven bezig. Straks is dat stilleven nog interessanter dan jij. Ik ga lekker in bad en laat daarna dit vreselijke kapsel een beetje fatsoeneren.’

Charlotte glimlachte. Maria en zij waren zussen, maar leken totaal niet op elkaar. Ze verschilden in alles. Niet alleen in uiterlijk – Charlotte had de ogen en het haar van hun vader – terwijl Maria veel meer op hun moeder leek, ook qua karakter. Maria beschikte over een ontembare levenslust en leek te leven voor kant, organza, pasbeurten en balzalen, terwijl Charlotte het nauwelijks vol kon houden tot het einde van een feest, en uitnodigingen voor bals probeerde te vermijden. Ze had een hekel aan de wals, maar het was de enige dans die ze beheerste, en ze vond het verschrikkelijk om met leeftijdsgenoten over huwelijksaanzoeken of de laatste haarmodetrends te praten. Ze voelde zich niet te goed voor pasbeurten, maar zodra de kleur van de jurk was gekozen verloor ze haar belangstelling, en alle gedoe over het accentueren van haar taille werkte enorm op haar zenuwen. Veel liever besteedde ze haar tijd en aandacht aan de nieuwe schilderijen, die haar moeder als beschermvrouwe van kunstenaars steeds weer uit alle hoeken van Europa liet komen. Marianne had haar beide dochters meegegeven hoe belangrijk het was om kunst en kunstenaars te ondersteunen en had hun geleerd kritisch te zijn en goed te kijken...

Maar in diezelfde moeder was ze nu zo diep teleurgesteld.

Charlotte ging op het krukje zitten met het fruit voor zich en met de woorden van haar jonge tekenleraar Franz in haar gedachten: *Techniek is alles, Charlotte. Als je eenmaal een object in al zijn facetten op het doek hebt aangebracht, kun je alles schilderen wat je wilt.* Ze voelde haar wangen rood worden, zoals altijd wanneer ze aan hem dacht. Ze hield van zijn slanke vingers die de foutjes in haar tekeningen corrigeerden. Haar gedachten dwaalden vaak af als hij aan het praten was, en dan beeldde ze zich in dat ze zijn lippen onder dat blonde puntbaardje kuste. Franz kon heel goed schilderen en zag er ook nog eens heel aantrekkelijk uit. Al twee

jaar zwijmelde ze elke avond voordat ze ging slapen weg bij de gedachte aan hem. Graven en prinsesjes interesseerden haar niet, die waren zo saai en hadden het alleen maar over grondbezit en paardenraces. Maar Franz... Met hem kon ze niet alleen uren praten over de werken van Tiepolo en Correggio, maar ook over vrouwelijke Franse schilders, zoals Marie-Gabrielle Capet, die voor een andere kijk op kunst van vrouwen hadden gezorgd.

‘Wat zou ik graag...’ verzuchtte Charlotte, maar ze onderbrak zichzelf met het penseel in de lucht. Ze had morgen al haar volgende les en het lukte haar maar niet om zich te concentreren.

Ze dacht terug aan het moment twee dagen eerder, toen Annette haar vroeger dan normaal had wakker gemaakt en vol medelijden had aangekeken.

‘Wat is er?’ had Charlotte nog half slapend gevraagd.

Annette had de gordijnen opengetrokken, waardoor het nog zwakke ochtendlicht naar binnen viel.

‘Alle lasterpraatjes die u vandaag zult horen, slaan nergens op,’ zei ze, ‘onthoud dat goed.’

‘Annette, wees wat duidelijker, wat bedoel je?’

Het dienstmeisje trok zonder verder nog iets te zeggen met een zucht haar schort recht en liet Charlotte in verwarring achter.

Ze vroeg zich af wat Annette bedoelde. Had het iets met haar ouders te maken? Ze waren weliswaar niet elkaars grote liefde, maar ze konden het wel goed met elkaar vinden en ze hadden hen tweeën en hun jongere broertje met toewijding en in alle rust grootgebracht. Hoewel niet iedereen het altijd eens was met Mariannes ideeën, was het duidelijk dat Charlotte en Maria een goede opvoeding hadden genoten. Charlotte was tot die dag altijd dol op haar moeder geweest en had het altijd voor haar opgenomen als iemand zei dat ze te vrijgevochten was. Ze had zelfs een instrument leren spelen omdat haar moeder dat graag wilde en, zonder succes, geprobeerd deze passie over te brengen op haar zus.

Charlotte ging de eetkamer binnen en zag dat Maria daar al was. Gewoonlijk werkte die een grote hoeveelheid eieren en bacon naar binnen, maar nu zat ze daar met haar blik op oneindig.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Charlotte verbaasd. ‘Kan iemand mij vertellen waarom iedereen kijkt alsof er iemand dood is?’

‘Moeder gaat binnenkort weg,’ zei Maria, en ze barstte in huilen uit.

‘Wat? Waar heb je het over?’ vroeg Charlotte, nu iets vriendelijker.

‘Ja,’ riep Maria, die steeds drukker ging praten en met haar blonde krullen schudde. ‘Waarom weten we niet, maar vader is heel erg boos op haar en...’

De tranen lieten strepen achter op Maria’s bleke gezicht. Het lukte haar niet om de zin af te maken. Charlotte dacht terug aan de afgelopen weken, aan haar moeder die steeds geheimzinniger deed en soms zelfs vrolijk was, ondanks de opstanden en hun plotselinge verhuizing van Berlijn naar Potsdam. Ze had haar en vader af toe horen kabbelen en daar niet veel achter gezocht, maar nu was alles duidelijk: haar ouders stonden op het punt te gaan scheiden. Ze had altijd geprobeerd om niet naar geroddel te luisteren, want dat was voor kwaadaardige mensen die niks beters te doen hadden, maar gelet op hoe geschokt Maria was en op wat Annette had gezegd, moest het wel waar zijn.

‘Waar is Marianne nu?’ vroeg Charlotte.

Zo noemde ze haar moeder als ze boos was, maar die dag was ze meer dan boos; ze had een droge keel en het was alsof ze geen lucht meer kreeg. Ze had haar onafhankelijke moeder altijd geprezen en bewonderd: om haar excentrieke kledingstijl, omdat ze zo anders was dan alle andere vrouwen en kon schilderen en muziek kon maken. Maar nu, van het ene op het andere moment, verachtte ze haar. Hoe kon ze dit doen? Een overhaast vertrek, als een dief in de nacht. Een mogelijke scheiding. Zo plotseling, zonder er ooit over te praten, en dat moest ze dan horen van haar jongere

zus. Marianne leidde de familie naar de ondergang, allemaal uit egoïsme.

‘Ik weet het niet.’

Charlotte liet haar zus vertwijfeld achter in de eetkamer en beende met grote passen door de gang naar de vertrekken van haar moeder, met in haar kielzog een naar adem snakkende Annette.

Ze klopte niet aan en wachtte ook niet tot ze werd binnengeroepen, maar gooide de deur naar de kleine salon open en trof haar moeder daar aan, nippend van een brouwsel dat ze altijd rechtstreeks uit India liet komen.

‘Lieverd, van boos kijken krijg je rimpels,’ zei Marianne, die in het geheel niet verbaasd leek dat haar dochter daar ineens stond.

‘Moeder, wat is dit? Wat is er gebeurd tussen jou en vader?’

Marianne strekte haar benen uit op de sofa en streek haar satijnen jurk glad.

‘Ik dacht dat jij het als oudste in ieder geval zou begrijpen. Je vader heeft het eindelijk toegegeven: onze karakters zijn onvereenigbaar en daarom vraag ik een scheiding aan. Ik denk dat dat voor iedereen het beste is.’

Charlotte hapte naar adem, ze kon niet geloven dat haar moeder hier zo luchtig over deed. Het interesseerde haar blijkbaar niet hoe schandelijk een scheiding voor de reputatie van een koninklijke familie was; daar had ze waarschijnlijk niet eens over nagedacht. Ze zei ook niet dat het haar speet voor hen. Haar gezicht straalde nog steeds rust uit en ze leek wel een ander persoon, alsof al die commotie haar helemaal niet raakte.

Ze was hier óf al heel lang op voorbereid, óf ze was gek geworden, dacht Charlotte bij zichzelf.

‘Zo egoïstisch ben je toch niet?’ flapte Charlotte eruit.

‘Charlotte, juist jij zou moeten weten dat ik nooit egoïstisch ben geweest. Het is nu tijd om aan mijn eigen geluk te denken. Vind je niet?’

Charlotte balde haar vuisten.

‘Maar...’

‘Maak je geen zorgen, ik heb al instructies gegeven: wij vertrekken overmorgen. Je broer Albert blijft bij je vader. Misschien dat hij ooit ook naar ons toe komt, maar dat weten we nu nog niet. Herinner je je de villa aan het Comomeer nog die ik heb gekocht? Daar gaan we de zomermaanden doorbrengen. Het wordt enig, je zult het zien...’

Charlotte keek haar moeder stomverbaasd aan.

‘Ik ga helemaal nergens heen met jou, dat je het maar weet! Ik blijf ook hier, met vader.’

Marianne vertrok geen spier.

‘Denk maar niet dat ik je ooit zal vergeven voor wat je ons gezin aandoet.’

Zonder het antwoord af te wachten rende ze weg en ging terug naar haar eigen vertrekken. Daar omhelsde ze Dash, drukte haar neus in zijn zachte vacht – iets wat ze altijd deed als ze troost zocht – en liet weten dat ze niet naar beneden zou komen voor de lunch of het diner en ook niemand wilde zien. De woede over het schandaal had plaatsgemaakt voor verdriet omdat het gezin uit elkaar viel. Het leek alsof haar moeder gewacht had met het oppakken van haar eigen leven totdat zij wat ouder waren. Ze dacht aan haar vader die alleen achter zou blijven en zei bij zichzelf dat hij dat niet verdiende. Een warme vader was hij nooit geweest, maar Charlotte wist zeker dat het geen onwil was, maar dat het meer met zijn positie te maken had, die geen liefkozingen in het openbaar toeliet. Haar mooiste momenten met hem waren de tochtjes in de natuur, de keren dat hij haar zus en haar meenam om paard te rijden. Ze hadden aan een half woord genoeg en er waren geen discussies. Die hadden ze wel met Marianne.

Niemand van hen verdiende wat er nu gebeurde.

Dit had allemaal twee dagen geleden plaatsgevonden en de mensen bleven maar roddelen, Maria hield niet op met huilen en haar moeder was niet over te halen om haar plannen te wijzigen. Charlotte kon niet stoppen met piekeren en vond zelfs geen afleiding in